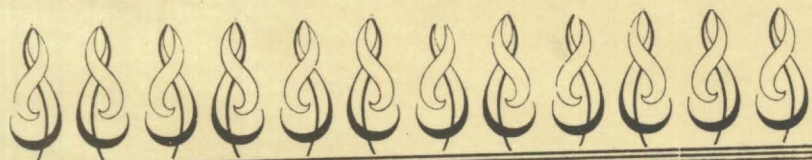

DEN SIDSTE ROSE

KINEMATOGRAFISK FOLKE-
SKUESPIL i 2 AKTER, 60 AFD.

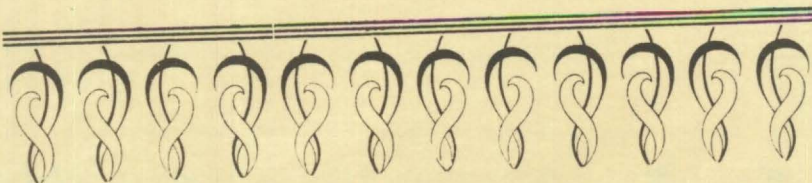

PERSONERNE:

Christian Wang, Fyrmester i Fjordby .	Hr. Laurits Hansen
Edith, hans Datter	Fru Helga Hansen <i>TOMMERSEN</i>
Frants { to unge Fiskere {	Hr. Jon Iversen
Robert {	Hr. Elith Pio
Winge, Præst i Fjordby	Hr. Edmund Petersen
Roberts gamle Moder	Fru Emy Lund
Billy Clark {	Hr. Alfred Køge
Tom Hobson { Guldgravere {	Hr. Einar Nathansen
Willy Burnes {	Hr. Arnold Petersen
En Vært i en Bar	Hr. Wennerwald
Mary	Frk. Anna Müller
En Pige	Frk. Dagmar Birck
En Tjener	Hr. Petersen-Kørne

Fiskere og Fiskerpiger, Herrer og Damer ved en Fest,
Guldgravere, Cowboys, en Gæstgiver, Bondefangere o. s. v.

AFDELINGER

- 1) Bal i Fiskerbyen
- 2) Robert og Edith
- 3) Frants' Misundelse
- 4) Fyrmester Christian Wang.
- 5) Robert paa Frierfærd
- 6) „Rejs ud og tjen Penge, min Dreng!“
- 7) Frants' dybe Skuffelse
- 8) Ved det gamle Fyrtaarn
- 9) Naar Aftenskæret falder —
- 10) Paa Platformen
- 11) Elskovsord
- 12) Kærligheds Glæde — og Skuffelsens Baand
- 13) Den ensomme
- 14) Et Forslag
- 15) Guldfund i Klondyke
- 16) Planer lægges
- 17) Frants tilbyder at rejse med
- 18) Afsked
- 19) „Tag denne Rose — Havens smukkeste“
- 20) Over Havets Spejl
- 21) Lykelige Drømme
- 22) Skuffelsens Bæger
- 23) Paa Banegaarden
- 24) Afrejse
- 25) Frants holder gode Miner til slet Spil
- 26) Optrin i Gæstgiveriet
- 27) Robert forsvarer Frants
- 28) Frants er beskæmmet
- 29) Ombord i Damperen
- 30) I „The far West“

- 31) Over de øde Prærier
- 32) Robert finder Guld
- 33) Misundelse
- 34) Frants iværksætter sin Plan
- 35) En Slyngelstreg
- 36) En frygtelig Opvaagnen
- 37) Guld -- og Magt!
- 38) Det falske Brev
- 39) Hjælp i yderste Øjeblik
- 40) Frants optræder som Ediths Frier
- 41) Falske Ord
- 42) Robert vender tilbage
- 43) Et Gensyn —
- 44) Et forfærdeligt Optrin — !
- 45) „Jeg søndertræder dine Roser!“
- 46) Edith bliver afsindig
- 47) Robert vandrer sjælesyg om i Skovene
- 48) Hos den gamle Præst
- 49) Den sidste Rose
- 50) „Talte han Sandhed“
- 51) Falsk Ed
- 52) Bægeret er fuldt —
- 53) Afsindig og ulykkelig
- 54) „Modtag den sidste Blomst — den smukkeste ..“
- 55) Frants' Sorg
- 56) Ensom ved Havet
- 57) Det store Opgør
- 58) Kammerater i Døden — —
- 59) Epilog
- 60) Den sidste Rose — den dybeste Kval

DER er Bal i den lille Fiskerby. De to unge Mænd Robert og Frants, to Fiskerknøse, er begge dødeligt forelskede i Ballets Dronning, Fyrmester Wangs blonde Datter Edith; men hun foretrækker Robert, og Frants' Skuffelse og Sorg er ubeskrivelig. Dog opgiver han ikke ganske Haabet om at vinde den skønnes Hjerter

Robert er paa Frieri hos Fyrmesteren, men den gamle svarer ham kun: „Rejs ud, min Dreng! Tjen Penge og kom tilbage som en holden Mand, da er Edith din!“ Og Frants kommer forsilde — Edith har givet Robert sit Jaord, det er ham, hun elsker. — Frants gør gode Miner til slet Spil, han foreslaar sin Kammerat, at de begge skulde følges ad ud i det fjerne fremmede — — Robert vil til det fjerne Amerika for at grave Guld — Frants vil drukne sin Skuffelse i de fremmede Forhold, han vil følge sin heldigere Rival

Misundelsens Gift er blandet i den Afsked, som der tages med de kære kendte Steder, Frants dølger dog sit Had, Robert og Edith aner, troskyldige som de er, ikke den Svig, der skjules i Frants' Venneøjne og hans djærve Haandslag.

Rørende er Afskeden mellem de Elskende — snart damper Toget afsted, der skal føre dem til København, hvorfra Amerikabaaden afaar, der skal bringe dem til Guldets forjættede Land ak, ofte mere rigt paa Skuffelser end paa det ædle Metal

I Gæstgiveriet i København er Frants Genstand for et raat Overfald fra nogle Bondefangeres Side, og han maa beskæmmet

se, hvor tappert Robert tager hans Forsvar — Robert, paa hvem han (Frants) i sit Inderste er saa hadefuld paa. Han kommer til at mindes den gamle Præst derhjemme i Fiskerbyen, der saa ofte sagde ham: „Dit Sind er mørkt — Du er altid bitter — vogt Dig, at ikke det engang skal føre Dig paa Afveje —“

Og Damperen staar imod Amerika med de to om Bord — i en Salmebog ligger der en lille Blomst, en Rose, som Edith skænkede Robert fra Haven før Afrejsen — — den sidste Rose, som han skal gemme til Minde om hende — han gemmer den trofast i Salmebogen — — — et Minde fra det gamle Fyrtaarn og de kære. —

Og Robert er heldig. Han finder Guld. Lykken tilsmiler ham, og stedse vokser Frants' Misundelse og Nag. En Nat, da Robert sover i Teltet, stjæler Frants hans Guld, hans Hest, alle hans Ejendele — ja, selv hans Læddike med Vand, i det Haab at den heldigere Rival skal omkomme i Ødemarkerne. Selv rider han af Sted som forfulgt af alle onde Aander.

For Roberts Guld ankommer han til New York, her skriver han et falsk Brev til Edith, hvori Robert meddeler denne, at han ligger for Døden — „men“, tilføjes der, „jeg skænker Frants din Rose, thi jeg ved, at han elsker Dig“ — —

Og Frants turer videre paa sin syndefulde Bane. Han ankommer til Fiskerbyen, bygger sig et Hus for det stjaalne Guld og vinder omsider Ediths Hjerter — hun tror jo Robert død. — —

Robert er halvdød af Sult og Tørst fundet paa Prærien af medlidende Guldgravere og Cowboys, der skænker ham saa mange Penge, da de hører hans Historie, at han i hvert Fald i nogen Tid ikke staar uden Eksistensmidler. Hans tager fat ved hvadsomhelst, og det lykkes ham at naa tilbage til sin Fødeby netop hin Aften, da Edith har haft Bryllup med Frants.

Ude af sig selv styrter Robert hen til Frants' Villa, trænger sig ind i Salen mellem de bestyrkede Gæster, der alle antager Manden for afsindig, og skriger Edith og Frants sin Foragt i Ansigtet. Edith besvimer af Rædsel ved at se den foregivne Døde — Frants staar først som en Billedstøtte, men behersker sig og erklærer Robert for en afsindig Person.

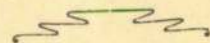
Da Edith atter kommer til Bevidsthed, har hun mistet sin Forstand, hun antager Frants for Robert og rækker ham de Roser, som Robert har slynget i Gulvet — hendes Brudebuket.

Og saaledes vandrer hun Dag for Dag, en smuk Skygge af den fordums saa glade Pige — Blikket halvt udslukt, det blonde Haar vælder frit ned, hun rækker sine Roser frem mod Frants, der nages af Sjælekvaler, men som til Fyrmesteren aflægger sin Saligheds Ed paa, at Robert er en Løgner, en Gal — Frants er nu ogsaa Meneder — —

Robert flakker sjælesyg om i Skovene, kun pønsende paa Hævn, han vil ikke se et Menneske.

En Aften ser han Frants staa ude paa Molen ved Havnen, han styrter derud, en hæftig Kamp opstaar mellem de to Mænd, og sluttelig styrter de i Havet, Robert trækker Frants med sig, og de finder Døden i Bølgerne — — —

Men hver Aften ved Solnedgang kaster Edith Roser — de sidste Roser — paa den vaade Grav, hvor hendes Elskede fandt sin Død — Roberts gamle Moder og Fyrmesteren ser sorgfulde til, den gamle Præst trøster dem, thi kun han ved, hvor den bedste Trøst er at finde — højt op over de dødeliges Kvaler og Kampe — —

18629

Leveres fra „BIORAMA“,
København - - Kristiania.